

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1878

ΑΡΙΘ. 128.

Συνδρ. ἔτηρα Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
» » Ἐπαρχιῶν » 1,20
» » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

Γιγαντομαχία.

ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΑΘΗΝΙΩΝΟΣ

(ὡπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ.)

Ἡ παροῦσα εἰκονογραφία, εὐρυσκομένη ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως, παρίστησι τὸν Δία καταπολεμοῦντα τοὺς Γίγαντας, οἵτινες ἦσαν τέκνα τοῦ Κρόνου γεννηθέντα ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματός του, πεσόντος εἰς τὴν γῆν. Ἡ Γῆ, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὀργισθεῖσα κατὰ τοῦ Διὸς, διότι ἔρριψε τοὺς Τιτᾶνας εἰς τὸν Τάρταρον, ἐξήγειρε τοὺς υἱοὺς τῆς Γίγαντας, ἵνα ἐκθρονίσωσιν αὐτὸν. Ὁ πόλεμος τῶν Γιγάντων τοῦ-

των πρὸς τὸν Δία καὶ τοὺς θεοὺς ὑπῆρξε μακρὸς. Οἱ Γίγαντες ἐκ τῶν πεδιάδων τῆς Θεσσαλίας ὁρμώμενοι ἐπεχείρησαν ν' ἀναβῶσιν εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐπιθέσαντες τὴν Ὅσσαν ἐπὶ τοῦ Πηλίου. Ὁ Ζεὺς ἰδὼν τοὺς Γίγαντας πλησιάζοντας εἰς τὸν Ὀλυμπον κατετρόμαξε καὶ ἀμέσως προσεκάλεσε τοὺς θεοὺς εἰς συνέδριον πρὸς ἀποσόδην τοῦ κινδύνου. Μετὰ πολλοὺς δ' ἀγῶνας οἱ θεοὶ κατῴρθωσαν νὰ ἐκδιώξωσι καὶ καταβάλωσι τοὺς Γίγαντας.

Ἡ ἀξιωμακρὸν αὐτῇ νίκη, ἦτις ἀλληγορεῖται

εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως τῶν στοιχείων, ἐξ εἰκονίσθη ἐν πολλοῖς μνημείοις, ἐν μαρμάρῳ, ἐν νομίμασι καὶ ἐν δακτυλιολίθοις. Τὰ λαμπρότατον τῶν περιωθέντων μνημείων ἐν ἀναγλύφῳ δακτυλιολίθῳ εἶναι τὸ τοῦ Ἀθηνάϊου ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως. Ἐν αὐτῷ ὁ μὲν Ζεὺς παρίσταται ὄρθιος ἐπὶ τεθρίππου ἄρματος φέρων ἐπὶ μὲν τῆς ἀριστερᾶς σκῆπτρον, ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς τὸν κεραυνόν. Οἱ δὲ Γίγαντες εἰκονίζονται ἔχοντες οὐράς δρακόντων ἢ ὄφειν.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ ἀριθμὸν 124.)

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ὁ. Ἐμμανουὴλ ἐπέτρεψε τὴν ὀργὴν νὰ κυριεύσῃ τὴν καρδίαν του κατὰ τῆς ἀδελφῆς του—διὰ πρώτην φοράν ἐλησμώνησε τὴν πρὸς αὐτὴν εὐγενῆ συμπεριφοράν του ἀποταθεὶς δὲ πρὸς αὐτὴν ὀργίλως, τὴν κατηγόρησεν ὡς συνενοηθεῖσαν μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ ἀχάριστον καὶ δολίαν πρὸς αὐτόν. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξεπλάγη ἔνεκα τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης ὑποδοχῆς· αἰσθανομένη ὅμως τὴν ἐαυτῆς ἀθωότητα, ἔμεινεν ἡσυχος, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ δικαιολογηθῇ, οὔτε διὰ λόγου, οὔτε διὰ νεύματος· ἀλλ' ὅταν ὁ ἀδελφός της προσέειπε—«Δὲν δύνασαι ὅμως νὰ ἀρνηθῇς, ὅτι ἀγαπᾷς ἐκεῖνον τὸν ἀποστάτην, τὸν αἰρετικόν,» τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὰς παρειάς της καὶ μετέβαλε τὴν ὑπόχλωμον αὐτῆς ὅψιν εἰς ἐρυθράν.

Ὁ Ὁ. Ἐμμανουὴλ ἐξηκολούθησε τὰς κακολογίας του, ἕως οὗ ἡ Ἰσαβέλλα ἀνέκραγεν—

«Μὴ Ἐμμανουὴλ! Παῦσε, σὲ ἱκετεύω! Τί σὲ μετέβαλε τόσο; Τί—...»

Ἰσαβέλλα!,» ἀπεκρίθη αὐστηρῶς ὁ ἀδελφός της, ζητεῖς νὰ ἀποφύγῃς τὴν ἐρώτησίν μου, ἐγὼ ὅμως γνωρίζω τὸ πᾶν. Ἐκ τῶν ἰδίων τε χειλέων ἔμαθα ὅτι ὁ ἀνάξιος ἐκεῖνος ἐτόλμησε νὰ σκεφθῇ περὶ σοῦ, καὶ ὅτι προσέειπε ἀπεσπάρτησεν ἀπὸ τῆς ἀγριωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας!»

«Ἀπεσπάρτησεν!», ἐπανελάθεν ἡ Ἰσαβέλλα.

«Ναί, ἔχει τὰς αἰρετικὰς δοξασίας, τὰς ὁποίας καὶ σὺ ἔχεις,» ἀπεκρίθη πικρῶς ὁ Ὁ. Ἐμμανουὴλ.

«Δόξα τῷ Θεῷ διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν μᾶς ἄλλης ψυχῆς!» εἶπε καθαρῶς, καὶ ἐνθέρμως ἡ Ἰσαβέλλα.

Ὁ Ὁ. Ἐμμανουὴλ ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ἐκύτταξεν αὐτὴν ἐπὶ μίαν στιγμὴν μετὰ βλοσῆροῦ βλέμματος καὶ στραφεὶς ἤνοιξε τὴν θύραν διὰ νὰ ἐξέλθῃ.

«Ποῦ πηγαίνεις, Ἐμμανουήλ;» ἐφώναξεν αὐτὴ ἐν τρομῇ, καὶ τοι μὴ γνωρίζουσα τὴν αἰτίαν.

«Πηγαίνω νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἰδικήν σου ἀσφάλειαν διὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀποστάτου ἐρωμένου σου!», ἦτο ἡ σκληρὰ ἀπάντησις.

Ἐκ τοῦ παραθύρου ἡ Ἰσαβέλλα ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἀδελφόν της πορευόμενον πρὸς τὸ φρούριον Ἰριάνα.

Τί ἐννοεῖ, ἄρα, μὲ τὰς λέξεις ἐκείνας τὰς τρομαράς; Ἦτο δυνατόν ὁ Ἐμμανουὴλ νὰ λησμονήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ἀγάπην, τὴν τιμὴν, καὶ νὰ προδώσῃ τὸν κάλλιστον τῶν φίλων του! Τὸ τοιοῦτον δὲν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ.

Ἀλλὰ καὶ τοι δυσπίστευτον, ὅμως ἐγένετο—Ὁ Ἐμμανουὴλ διὰ τῆς προδοσίας τοῦ Κωνσταντίνου, ἐξησφάλισε τὴν ζωὴν τῆς Ἰσαβέλλας. Κατ' ἀρχὰς μὲν ἀκούσας τὰς νέας εἰδήσεις ὁ Πάτερ Φερνάνδος ἔμεινεν ἐκστατικὸς, ὡς ἐὰν μὴ σχεδὸν πίστευε τὰ ὥτά του, πεισθεὶς ὅμως ὅτι τῷ ὄντι οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, εὐχαρίστησεν ἐνθέρμως τὸν Ἐμμανουὴλ διὰ τὸν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ζήλόν του, καὶ ὑπεσχέθη ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα ἤθελεν εἶσθαι ἐλευθέρα νὰ κάμῃ ὅ,τι ἤθελε, βεβαιώσας αὐτόν, ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡδύνατο νὰ μένῃ ἡσυχος.

Ὁ Ὁ. Ἐμμανουὴλ, ὅστις περιέμενε νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν, ἀφοῦ πλέον ἡ ἀσφάλεια τῆς ἀδελφῆς του εἶχεν ἐξασφαλισθῇ, οὐχὶ μόνον νὰ ἡσυχάσῃ δὲν ἡδύνατο, ἀλλὰ καὶ ἡσθάνετο τρομερωτάτας τύφους συνειδότης καὶ πικροτάτην μεταμέλειαν, διὰ τὴν αἰσχρὰν του πράξιν. Ἐκτὸς τούτου αἱ χρηματικά του ὑποθέσεις ἐπλησίαζον εἰς κρίσιν, ὁ δὲ ὀλεθρὸς ἦτον ἀναπόφευκτος. Ἡναγκάσθη δὲ ἐπὶ τέλους νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἀλλ' αὕτῃ δὲν ἐφαίνετο τόσο ἐνδιαφερομένη εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας των, ὅσον ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ της—Ὁ Ὁ. Ἐμμανουὴλ παρητήρει αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ—Ἐκεῖνος τὴν εἶχε στερήσει τοῦ ἀγαπητοῦ της Κωνσταντίνου, εἶχεν ὑβρίσει καὶ κακολογήσει αὐτὴν, τὴν εἶχε φοβερίσει καὶ ταραξεί, ἐκεῖνη δ' ἀπεναντίας πῶς εἶχε φερθῇ πρὸς αὐτόν; Ἀντὶ μομφῶν καὶ παραπόνων, αὕτινα θὰ εἶχε βεβαίως δίκαιον νὰ μεταχειρισθῇ, ἐπρόφερε γλυκὰς καὶ παρηγορητικὰς λέξεις, ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ της ἦτο φιλοφρονηστικὴ καὶ ἀδελφικὴ οὐδέποτε τὸν ἐπετίμησε διὰ τὴν μαύρην του πράξιν—εἶχε συγχωρήσει τὸ πᾶν, ἀλλ' ὅμως νὰ λησμονήσῃ δὲν ἡδύνατο, ὅπως καὶ τὸ ὥχρον καὶ λυπημένον πρόσωπόν της ἐδείκνυεν.

(ἀκολουθεῖ.)

—«Εἰς τὴν πτώσιν τοῦ ἐχθροῦ σου, μὴ χαρῆς· καὶ εἰς τὸ δόλοισμα αὐτοῦ, ἃς μὴ εὐφραίνεται ἡ καρδιά σου.» (Παρ. κδ' 27.)